Stadskerk Nijmegen (OCP), 13 mei 2021, Hemelvaartsdag
Voorganger: ds. Anneke de Vries, Nijmegen

Deze viering is te zien/beluisteren op:
https://www.stadskerknijmegen.nl/vieringen-terugkijken/

[1e lezing: Handelingen van de Apostelen, 1, 1-11] (Nieuwe Bijbel Vertaling)

1 In mijn eerste boek, Theofilus, heb ik de daden en het onderricht van Jezus beschreven, 2 vanaf het begin tot aan de dag waarop hij in de hemel werd opgenomen, nadat hij de apostelen die hij door de heilige Geest had uitgekozen, had gezegd wat hun opdracht was. 3 Na zijn lijden en dood heeft hij hun herhaaldelijk bewezen dat hij leefde; gedurende veertig dagen is hij in hun midden verschenen en sprak hij met hen over het koninkrijk van God.

4 Toen hij eens bij hen was, droeg hij hun op: Ga niet weg uit Jeruzalem, maar blijf daar wachten tot de belofte van de Vader, waarover jullie van mij hebben gehoord, in vervulling zal gaan. 5 Johannes doopte met water, maar binnenkort worden jullie gedoopt met de heilige Geest.' 6 Zij die bijeengekomen waren, vroegen hem: 'Heer, gaat u dan binnen afzienbare tijd het koningschap over Israël herstellen?' 7 Hij antwoordde: 'Het is niet jullie zaak om te weten wat de Vader in zijn macht heeft vastgesteld over de tijd en het ogenblik waarop deze gebeurtenissen zullen plaatsvinden. 8 Maar wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en van mij getuigen in Jeruzalem, in heel Judea en Samaria, tot aan de uiteinden van de aarde.'

9 Toen hij dit gezegd had, werd hij voor hun ogen omhooggeheven en opgenomen in een wolk, zodat ze hem niet meer zagen. 10 Terwijl hij zo van hen wegging en zij nog steeds naar de hemel staarden, stonden er opeens twee mannen in witte gewaden bij hen. 11 Ze zeiden: 'Galileeërs, wat staan jullie naar de hemel te kijken? Jezus, die uit jullie midden in de hemel is opgenomen, zal op dezelfde wijze terugkomen als jullie hem naar de hemel hebben zien gaan.'

[Evangelie: Lucas 24, 49-53] (Nieuwe Bijbel Vertaling)

Jezus sprak: 49 'Ik zal ervoor zorgen dat de belofte van mijn Vader aan jullie wordt ingelost. Blijf in de stad tot jullie met kracht uit de hemel zijn bekleed.'

50 Hij nam hen mee de stad uit, tot bij Betanië. Daar hief hij zijn handen op en zegende hen. 51 Terwijl hij hen zegende, ging hij van hen heen en werd opgenomen in de hemel. 52 Ze brachten hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem, 53aar ze voortdurend in de tempel waren en God loofden.

[overweging:]

Als je verloren hebt met sporten of met een spelletje, of iemand heeft je voor de gek gehouden, dan nemen de meeste mensen graag revanche. Ik wel tenminste. Om te laten zien dat ik toch slimmer ben. Of sterker.

Jezus doet eigenlijk iets soortgelijks maar dan zonder dat kinderachtige natuurlijk. Aan het begin van zijn openbaar optreden is Hij 40 dagen lang beproefd geweest door de duisternis, in diepe eenzaamheid, en nu, als een soort revanche, vertoont Hij zich 40 dagen lang aan zijn volgelingen, levend na zijn dood. Als dat geen revanche is - revanche van leven en licht op de duisternis en de dood!

En aan het eind van die 40 dagen neemt Jezus zijn leerlingen mee de stad uit, niet naar een mooie rustige tuin, of een afgelegen gebied met zacht gras en koel water, maar naar Bethanië, in het Hebreeuws: beth anija, dat is: huis van armoe, huis van ellende. Daar wil de Opgestane met hen zijn. Daar ontvangen zij zijn zegen.

Kort hiervoor hebben we dit ook al gezien. Toen de Opgestane tegen zijn leerling Thomas zei: raak mijn wonden aan. Vanaf dat moment is deze leerling niet meer alleen in zijn eigen pijn. De Opgestane is ook gewond. Ook na zijn opstanding is hij nog steeds getekend door pijn.

En juist op dat moment komt Thomas tot zijn belijdenis: mijn Heer en mijn God! Op het moment dat hij de wonden aanraakt, *weet* hij: Dit is mijn Heer en mijn God. Dit is de enige keer in het Evangelie dat Jezus `God' wordt genoemd.

Tomas Halik, de bekende Tsjechische theoloog, heeft precies hierover geschreven in zijn boek *Raak de wonden aan.* Hij zegt: 'Als wij in aanraking komen met menselijk lijden, dan is *dat* Christus. Alle pijnlijke wonden en alle menselijk lijden zijn de wonden van Christus.' Als wij de wonden aanraken, ons niet afkeren, maar daarbij blijven, als wij bereid zijn het huis van armoe, het huis van ellende te betreden en er niet aan voorbij lopen, dan ontmoeten wij *daarin* Christus.

In ons geloof is daarom ook altijd ruimte voor pijn, voor het onder ogen zien van je schaduwkanten, voor twijfel, voor breuken, en voor de ervaring van godverlatenheid. Dan ben je niet van je geloof gevallen, als je daarmee te maken krijgt, die ervaringen maken juist deel uit van het geloof. Die maken je geloof juist meer doorleefd. Meer volwassen.

Jezus neemt zijn leerlingen dus mee naar Bethanië, huis van armoe, huis van ellende. Daar zegent hij hen en daar wordt Hij opgenomen in de hemel, in het hemels Jeruzalem. Bevorderd tot heerlijkheid. Gekroond met licht. Nu zit Hij aan Gods rechterhand!

De leerlingen keren terug naar het aards Jeruzalem – vanouds de plaats van God aanwezigheid, de plaats van de Thora, de bron van leven, plaats van belofte en opdracht. En wat een drama dat het vandaag een bron van woede, strijd en geweld is.

Zo is Jeruzalem niet bedoeld. Het is bedoeld als plaats van belofte en opdracht.

Dat is de beweging die gelovigen steeds weer maken: terug naar de bron, de belofte ontvangen van Gods aanwezigheid en de opdracht daarvan te getuigen – in woord en daad.

Dus laten wij niet naar de hemel staren, zoals de leerlingen in eerste instantie doen. Aan de leerlingen verschenen direct twee mannen in witte gewaden om hen de weg te wijzen nu de Opgestane opgevaren was ten hemel. Misschien wordt ons de weg gewezen door hele andere mannen of vrouwen, waarschijnlijk zonder witte gewaden. (Al kan dat natuurlijk wel!) Dat is de kunst voor ons, te *onderscheiden* wie er op onze weg is gebracht om ons de weg te wijzen.

Blijf niet naar de hemel staren. Hier beneden is het! Daar blijft het om gaan: het koningschap van God in déze wereld, dat is: vernieuwing die allen ten goede komt, waar alle grote mensen en kinderen en dieren, ja de hele schepping beter van worden. En ook al lijkt de Opgestane na zijn Hemelvaart als middelpunt van ons leven en geloven afwezig te zijn, zijn *zegen* hebben wij. Vanuit de hemel is hij op ons betrokken. Al heeft Hij ons verlaten, Hij laat ons nooit alleen! Amen.

Anneke de Vries, ocp.anneke@gmail.com